

§ 8.

I Lov af 26. Marts 1898 om Bonus til de forsikrede i Statsanstalten for Livsforsikring ophæves §§ 1, 2 og 3. I Stedet for disse træde nærværende Lovs §§ 4, 5, 6 og 7.

Finansministeren bemyndiges til i Lovtidenden at optrykke og bekendtgøre ovennævnte Lov af 26. Marts 1898 med de Ændringer, som nærværende Lov medfører.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

Lov af 18. Juni 1870 § 21, sidste Stykke, fastsætter, at naar det af den femaarige Opgørelse fremgaar, at det nu beregnede Overskud for Anstaltens Afdelinger for Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 og for Livsforsikringsanstalten i København er tilstrækkeligt til, foruden at dække det for hver af disse Afdelinger paahvilende Ansvar, at danne en passende Reservefond for den hele Anstalt efter Opgørelse for denne; bliver det ved Finansloven eller særlig Lov at bestemme, hvorledes den eventuelle Forøgelse af et saadant Overskud skal komme Staten til Gode, ligesom det, naar de to nævnte Afdelingers Forpligtelse ganske ophører, paa samme Maade bestemmes, hvor meget der af deres Overskud kan indbetales i Statskassen, og hvor meget der som Reservefond skal blive ved Anstalten.

Ifølge fornævnte Lovbestemmelse har Staten saaledes Ret til en Del af Overskudet fra de ældre to Anstalter, og denne Statens Ret er ikke blevet berøvet den ved de senere vedtagne Bonuslove af 15. Marts 1889, 1. April 1893 eller den nu gældende Bonuslov af 26. Marts 1898. Et andet Spørgsmaal er det, om ikke Hævdelsen af en saadan Ret fra Statens Side vilde kunne komme i Strid med de beretigede Forventninger om Andel i Overskudet, som Anstaltens nuværende Interessenter, maa siges at have i Henhold til de vedtagne Bonuslove. Om en saadan Modstrid vil der dog ikke kunne blive Tale, naar Staten giver sit Krav den rette Begrænsning. Det maa nemlig erindres, at en Del af det nuværende Overskud skyldes Tiden fra de gamle Anstalters Oprettelse til 1871, for hvilket Tidsrum der aldrig har været Tale om at uddele Bonus. En anden Del af Overskudet hidrører fra de Interessenter,

der ere døde eller udtraadte af Anstalten i den Periode, der hengik fra 1871, indtil Bonusloven af 1889 vedtoges. Ved denne og den følgende Bonuslov bestemtes Bonus paa den Maade, at der for hver enkelt Forsikring efter visse nærmere angivne Regler foretoges en Omregning af Præmien, og at der derefter tilbagebetaltes den forsikrede den Forskel, der maatte være mellem denne Præmie og den, der efter de bestaaende Tarifer var betalt i den paa gældende Periode; ifølge Sagens Natur kunde der kun være Tale om at foretage en saadan Tilbagebetaling til de Interessenter, der vare forsikrede i Anstalten ved Periodens Udlob, medens de Beløb, der kunde have været tilbagebetalte til de i Perioden døde og udtraadte, forbleve i Anstaltens Besiddelse. Med Hensyn til den Del af Overskudet, der skyldes disse Beløb, have de nuværende forsikrede ingen berettiget Forventning, og det maa derfor anses som stemmende med Billighed, at Statsmagten selv træffer Afgørelse om den rette Anvendelse deraf.

Spørgsmaalet bliver herefter, hvor meget Staten vil kunne inddrage, naar man vil benytte sig af sin Ret til at inddrage en Del af det fra de to ældre Anstalter til Stede værende Overskud.

I saa Henseende er Grænsen dragen saaledes ved Lov af 18. Juni 1870 § 21, at der skal blive saa meget tilbage, at det kan danne Reservefond for de gamle Anstalter og desforuden afgive en passende Reservefond for den ved bemeldte Lov oprettede Anstalt uden Hensyn til, om der ved det daværende Overskud fra de ældre Anstalter maatte blive endog betydeligt overskredet. Heraf tør dog ikke drages den Slutning, at de ældre Anstalters Overskud skal afgive den *hele* Reservefond, idet det her maa komme i Betragtning,